

1. Երբ քայլում էի մոլորված այս մահվան շուքի ծորում,
 Թվում էր, թե ելք չկա, հույսս էր արդեն մարում:
 Ընկեր, մոտիկ, բարեկամ ինձ թողեցին, հեռացան,
 Եվ խիստ մտերիմ մարդիկ նույնիսկ թշնամի դարձան:

Բայց կար Մեկը, որ ինձ սիրեց,
 Իմ բոլոր մեղքերը ներեց,
 Նրա անունն է Հիսուս:
 Ընկած էի, Նա ոտքի հանեց,
 Մեռած էի, կենդանացրեց,
 Պարգևեց աչքերիս լույս:

2. - Լսիր, ղվ իմ բարեկամ, թե բոլորը լքեն քեզ,
 Թե ծնողներդ անգամ արհամարհեն, ատեն քեզ,
 Կանչիր միայն Հիսուսին, ճշմարիտ կյանքի հույսին,
 Այնժամ դու կհամոզվես և սրտանց կաղաղակես: